

INLEDNING

Så här har vår församlingsledning en gång formulerat sig i en slags beskrivning av sina värderingar: **Levande smågrupper**. *Den lilla gruppen är en församling i miniatyr. Det är också den bästa platsen för träning, stöd och omsorg. Där lär man känna människor och där sker förvandling och mognad i den enskildes liv.*

Detta är alltså en av församlingens viktiga värderingar. Vi tror på den lilla gruppens stora betydelse. Den stora gudstjänsten är viktig på många sätt, men har också många begränsningar. Den stora gruppen är bra för festen och för att göra den gemensamma rösten hörd. Den är inte lika bra på att se den enskildes behov.

Gudstjänsten är en mötesplats. Den är viktig för vår gemensamma tillbedjan. Men tyvärr är den ofta ett trubbigt verktyg när det gäller att bygga relationer.

Därför försöker vi att hitta mindre grupper, husgrupper, för dem som önskar lära känna några lite djupare. Vi tror att det är viktigt för oss när vi ska växa i vår tro. I en mindre grupp blir både uppmuntran och förmaning någonting naturligt och ömsesidigt. Det kan ta lite tid att hitta en grupp, men tala gärna med oss om detta. Vi ska försöka göra vårt bästa. Och om vi misslyckas. Tala med oss igen.

Den mindre gruppen kan vara organiserade husgrupper, arbetsgrupper i kyrkan och, naturligtvis, spontana samlingar i hemmen. Allt detta fyller sin viktiga funktion.

Temat för den här gudstjänsten lyder: *Att växa tillsammans*. Det är en kort mening, men den går ändå att dela av i två stycken:

Först: "Att växa..."

Det är naturligt att det som lever växer. En blomma som lever växer. En människa som lever växer. Och en tro som lever växer.

En kristen är kallad att växa. När Paulus skriver till församling i Thessalonike var det viktigt för honom att få veta att församlingen växte i sin tro. Och till församlingen i Efesos skriver han: *"Nej, låt oss i kärlek hålla fast vid sanningen och växa i alla avseenden så att vi förenas med honom som är huvudet, Kristus. Han låter hela kroppen fogas samman och hållas ihop genom att alla lederna hjälper och stöder, med just den kraft han ger åt varje särskild del. Då växer hela kroppen till och byggs upp i kärlek."* (Ef 4:15-16)

Levande kristen tro växer. Och Paulus mäter inte i första hand församlingstillväxten med hjälp av medlemsmatrikeln utan i kristuslikhet.

Några verser längre fram tillägger han: *"Se till att ni förnyas i ande och förstånd."* (Ef 4:23) Det framgår inte riktigt hur det ska gå till. Men någonstans är enkelheten befriande. Paulus visar dig lite förtroende. Han talar till dig som en myndig människa. – *Se till att det sker någonting i ditt liv. Se till att du växer. Se till att du lär känna Jesus.*

"Att växa..." Och för det andra: "... tillsammans."

Paulus fortsätter på samma tema i sitt brev till Timotheos: *"Sök... rättfärdighet, tro, kärlek och frid tillsammans med dem som åkallar Herren med rent hjärta."* (2 Tim 2:22)

Sök Gud tillsammans med andra.

Paulus vill se församlingen växa. Vi hämtar några lärdomar ur brevet till Thessalonike:

ANSIKTE MOT ANSIKTE RELATIONER

Bröder, när vi nu för en tid har varit skilda från er, till kroppen men inte till själen, hur har vi inte saknat er och gjort allt för att få se er igen. (1 Tess 2:17)

Eller, som texten egentligen säger, och som vår äldre översättning sa: *för att se era ansikten.*

Ett IT företag lovade i sin reklam att snart är den tiden här då man inte längre ska behöva möta en människa längre för att klara av sina affärer. Dröm eller en mardröm?

En kyrka i USA lanserade sig som en ”*Drive in*” kyrka. Man kunde parkera på kyrkans parkeringsplats och ratta in pastorn på bilradion. Enda mänskliga kontakten var mötet med kollektören.

I dag finns det WEB-kyrkor på internet. Där kan du hämta hem den senaste predikan och skicka in dina böneämnen. Ganska praktiskt och ganska bra.

Och ändå är Paulus verkligen ute efter en *ansikte-mot-ansikte-relation* till de troende i Thessalonike. Han skriver ett brev. Det blev ett bra brev. Det förmedlade tankar, information och undervisning. Det var inspirerat av den helige Ande. Men det kunde inte ersätta gemenskapen. Ett brev var envägskommunikation. Gemenskap är ömsesidighet och delaktighet.

Och det är först där det kristna livet blir begripligt.

Gud stannade inte kvar i sin himmel och kommunicerade med mänskligheten genom stentavlor. Gud blev människa. Han föddes av en ung judisk kvinna. Han blev en man av kött och blod som talade, men som också **samtalade**; som undervisade, men som också lyssnade – och som levde ut sitt budskap.

Gud ville ha gemenskap. Ett vidunderligt bibelord säger: *Gud är trofast, han som har kallat er till gemenskap med sin son Jesus Kristus, vår herre. (1 Kor 1:9)*

Kan du förstå detta? Gud ville lyssna, äta med vänner, skratta och gråta och delta i det verkliga livet. Gud ville leva våra liv och dö på riktigt. Gud ville uppstå för att kliva ut er en grav som grävts in i den jord han själv skapat för att visa: Detta är verklighet. Detta är inte bara en samling idéer. Detta är kött och blod, sorg och glädje, död och liv. Detta är på riktigt.

Evangeliets stora utmaning är faktiskt inte att ge sitt liv till Gud, tro på Bibeln, be i sin ensamhet och hålla sin tro för sig själv. Det är inte kristendom. Det är inte vad Jesus levde. Evangeliets utmaning är att ge sig själv till Gud, låta det visa sig i en offentlig bekännelse och att man ger sig till en lokal kristen församlingsgemenskap.

Vår tid verkar definiera *mognad* som *oberoende*. Att bli vuxen är att *klara sig på egen hand, stå på egna fötter*. Det är väldigt långt från vad Bibeln lär om andlig mognad. Gud vågade göra sig beroende av en ung kvinna när Jesus skulle födas. Jesus gör sig beroende av sina lärjungar när kyrkan ska upprättas. Bibeln visar på modet att våga vara svag och göra sig beroende av andra. Ömsesidigt beroende.

FÖRSAMLINGEN – GUDS METOD ATT FORMA OSS

Församlingen är en av Guds viktigaste metoder för att forma oss. Ibland är församlingen en **hjälp** för din tro. Ibland är den en **prövning**. I församlingen får du lära dig att ta emot uppskattning. Där får du också lära dig att bli förmanad. Antingen blir du stött och går hem och drar något gammalt över dig, eller så prövar du dig själv och drar in något nytt i ditt liv. I församlingen får du lära dig att förlåta andra, som Jesus har förlåtit dig. De andra i kyrkan var också människor som du. Det betyder att församlingen blir en bra övningsplats för att både ge och be om förlåtelse.

Där får du lära dig att ta ansvar för andra, liksom du får lära dig att ta emot hjälp från andra. **Allt detta använder Gud för att göra dig mer likt Jesus!** Lärjungaskap är något konkret. Det handlar om att dela livet med andra och se till att arbeta sig igenom alla de svårigheter det innebär. Församlingen prövar vår överlåtelse, men den hjälper oss också att fördjupa vår överlåtelse.

HINDER

Satan har en väl beprövad strategi. Fienden vill isolera oss. Ensam med sin frestelse föll Eva. Ensam på taket till sitt palats, långt borta från det stridsfält där hans soldater stred för hans rike och där han själv enligt tidens alla seder borde varit, ensam på palatsets tak får David syn på Bat-Seba och frestaren har fritt fram. Ensam, isolerad från brödrakretsen förrådde Judas sin Herre. Ensam på borggården klarade inte Petrus trycket, utan förnekade sin Frälsare. Ensam är inte stark. Ensam är bara ensam.

Det är därför vi läser i 2:18 att Paulus hade velat komma till Thessalonike – *Men Satan har hindrat oss.*

Vilka hinder kan det finnas för våra relationer?

Praktiska hinder

Man kan vara sjuk, eller svag. Man kan sitta i fängelse.

Inre hinder

Bekvämlighet. Relationer kostar. Rädsla för att släppa andra nära, av en eller annan orsak. Svåra erfarenheter. Jag har samtalat med människor som kommit från församlingar som havererat, med ett ledarskap som missbrukat makt osv. Då behöver man kanske lite tid på sig. Vilket inte betyder att man ska isolera sig.

Felaktiga prioriteringar

Vi har ”viktigare” saker för oss. Vi hinner inte. En man sa att han helt enkelt prioriterat bort församlingen och den kristna gemenskapen. Det låter farligt.

Satan har många hinder för att den kristna gemenskapen ska fungera. Är inte det uppmuntrande! Det måste betyda att församlingen är någonting riktigt bra.

- *Men Satan har hindrat oss.* Några korta kommentarer:

- Det finns en andlig kamp.
Paulus förenklar inte. Han är faktiskt hindrad. Kampen finns.

- Det finns en andlig kamp, men hindren kan forceras.
Det finns många hinder längs vägen. Paulus sa att han löper mot målet. Jag brukar säga att det liknar mer 3000 m hinder än ett 100 meters lopp. Du måste få in tekniken så att du lär dig att klippa hinder.
Paulus skrev att de varit skilda åt, men bara för en tid, för en kort tid. Han vet att vägen till Thessalonike inte ska förbli stängd. Gud ska öppna den. Tids nog.
Paulus sätt att bekämpa hindren var, enligt 3:10 att be "*dag och natt*". Den envisa bönen övervinner - tillslut.
- Gud kan använda sådant vi inte förstår till det bästa.
1 Thess är Paulus första brev. Det innebär att resultatet av att den onde satte upp en vägspärr mellan Aten och Thessalonike blev att Paulus började skriva brev. Jag är ganska säker på att ondskans furste har ångrat den fadäsen många gånger. Paulus började skriva brev, som spreds ut över världen och genom tiden, så att t.o.m. vi läser och blir glada idag. Vem kunde ana det. Gud kan vända det mest oväntade till sitt rikets framgång.

NU LEVER VI!

Sist av allt, en viktig utmaning. Paulus är djupt känslomässigt engagerad i andras andliga utveckling. Jag tror att det är sant: Din längtan att få se andra mogna i sin tro är ett gott tecken på din egen andliga mognad.

Är du engagerad i andras andliga mognad? Se vad detta engagemang gjorde med Paulus, 3:8:

- *nu lever vi, när ni står fasta i Herren.*

- *Nu lever vi. Vad gör att du känner att du lever?*

Det här gav Paulus liv: när han såg att elden tog sig; när han såg att de nyfödda började gå och lärde sig att tala, då levde han. När han såg att den första entusiasmen övergick i en varm, hängiven mogen tro, då levde han. När Paulus såg andra axla kallelsemanteln och ge sig iväg, då utropar han: - *Nu lever jag!*

Att vara engagerad i andras andliga utveckling ger dig liv. Och tillslut visar Paulus att det enda vi en gång kommer att ha kvar, när allt annat vi ägde togs ifrån oss och vi står där lika nakna som vi föddes inför Gud, det är det vi investerade i andra människor, och som gjorde att tron växte i deras liv: "*Vem är vårt hopp, vår glädje, vår stolta segerkrans inför vår herre Jesus vid hans ankomst om inte ni! Ja, ni är vår ära och vår glädje.*" (1 Thess 2:19-20)

AVSLUTNING

Vad gör man egentligen med en sådan här predikan?

Ja, det är naturligtvis upp till dig att avgöra.

Jag kan bara föreslå ett och annat:

Jag föreslår att den borde leda till att vi alla funderar vidare över hur vi kan vara med om att bygga den gemenskap vi längtar efter. Paulus såg att det fanns mycket att rätta till i församlingen i Thessalonike, men han fastnade inte där som en av kyrkans kritiker. Paulus var fast besluten att ge sitt positiva bidrag för att Guds rike skulle få bryta fram i Thessalonike.

Jag föreslår att den borde leda till att vi funderar över vad en husgrupp skulle kunna betyda för oss, eller hur den husgrupp du redan är med i skulle kunna få växa vidare.

Jag föreslår att du som t.o.m. skulle vilja leda en sådan husgrupp talar med mig om det. Och ibland ska en husgrupp växa vidare genom att delas.

Jag föreslår att den borde leda till att vi förlåter varandra om vi har något att förlåta varandra för, som Jesus har förlåtit oss. (Ef 4:32)

Jag föreslår att vi fortsätter att be för församlingen, ”*dag och natt*”, för att allt som hindrar dess utveckling ska få vika.

Slutligen föreslår jag att denna gudstjänst borde få leda till att vi frågar oss själva på vilket sätt vi just nu är involverade i andra människors andliga utveckling.

Finner vi att vi inte alls är det föreslår jag att vi dessutom ber Gud visa oss en sin väg in i detta.